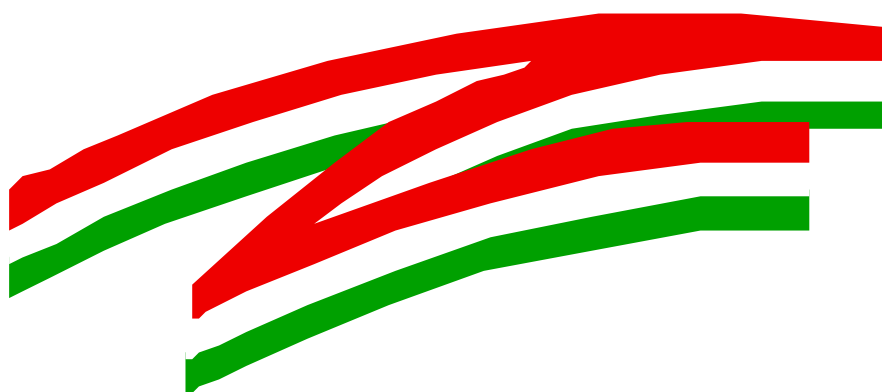
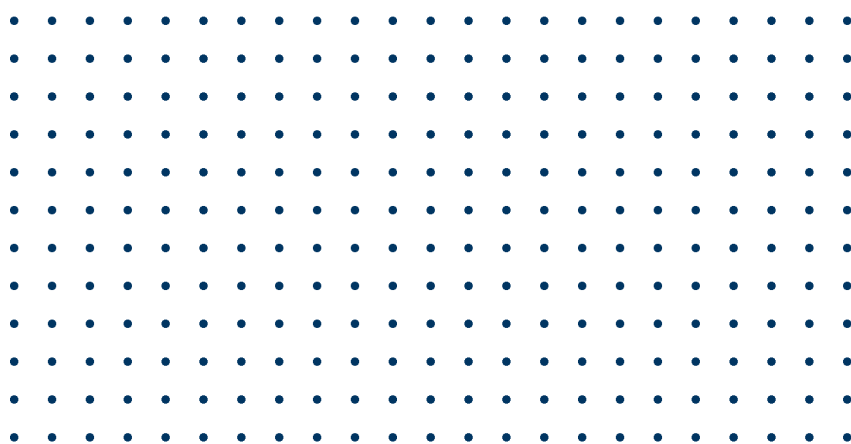

MKKSZ

Az MKKSZ Országos Választmányának

BESZÁMOLÓJA

BEVEZETŐ

Az MKKSZ a tartalmi értékeket tekintve - az európai szakszervezetekhez hasonlóan - az Európai Unióhoz csatlakozás utáni Magyarországon arra vállalkozott, hogy a közszolgálatban dolgozók érdekeit védő, a magyar közszolgálat értékeit gyarapító, és egy modern érdekképviselőhez méltóan teljesítse a 2004-2008-as évekre kitűzött program végrehajtását. Az erről szóló beszámolót, a mögöttünk hagyott négy év munkájának, küzdelmeinek, a sikereknek, és a csalódásoknak a tapasztalatait tényszerűen tárjuk az MKKSZ VIII. kongresszusa elé.

A VII. kongresszuson elfogadott program végrehajtásának külső körülményei

2004 tavaszán sikeres négy évet magunk mögött hagyva fogalmazhattuk meg szakszervezetünk 2008-ig szóló új programját, az önmagunkkal és a kormánnyal szembeni elvárásainkat, igényeinket. Az azóta eltelt időszak a közszolgálat igen küzdelmes négy éve volt. Olyan négy év, amely alaposan próbára tette az ország lakosságának, elsősorban a bérből élők, közöttük is megkülönböztetetten a közszféra alkalmazottainak tűrőképességét. A költségvetési, államháztartási hiány csökkentésének drasztikus módja, a tagadhatatlanul szükséges reformlépések előkészítetlensége, a végrehajtás átgondolatlan rohamtempója, ugyanakkor a szociális párbeszéd formálissá tétele súlyos társadalmi feszültséget teremtett.

A közszolgálattól igen sok áldozatot követelt ez a négy év. A reformlépések kezdetének beállított, de valójában pénzelvonó intézkedések – a feladatokat figyelmen kívül hagyó, felülről diktált ismétlődő létszámcsökkentések, átszervezések, az intézmények működési költségeinek szakadatlan megnyirbálása – labilissá tette a közintézmények működését, idegörlővé az elbocsátást megúszó ott maradottak munkáját.

Ezek az objektív külső körülmények, a felfokozott társadalmi-politikai feszültségek, a gazdaság fejlődésének – a drasztikus hiánycsökkentéssel járó megszorítások miatti – megtorpanása, keresztülhúzták tagságunk várakozásait, a korábbinál sokkal nehezebbé, verejtékesebbé tették az érdekképviselői munkát.

Az MKKSZ programja, és az új feltételek közötti szakszervezeti munka

Az MKKSZ VII. kongresszusának tanácskozása idején, 2004 tavaszán már érzékelhetőek voltak ennek a folyamatnak az előjelei: világossá vált a költségvetési hiány csökkentésének, az állami adósságok fokozatos mérséklésének elkerülhetetlensége. Ennek ellenére nem irreális kívánságlista, nem megalapozatlan törekvések gyűjteménye volt szakszervezetünk 2004-2008 évekre szóló programja. Súlyos hiba lett volna a körülményeknek magunkat megadó, a mindent tudomásul vevés szellemét tükröző programot összeállítani. Amit a VII. kongresszus elfogadott, az nem önfeladásra, hanem cselekvésre, erőfeszítésekre ösztönzött. Arra, hogy a mostoha körülmények, a közszférára mért sorozatos intézkedések közepette is keressük és találjuk meg a lehetőséget a kormányzati döntések ránk nézve hátrányos hatásainak mérséklésére. Valamint arra, hogy az elbocsátottak gondjait enyhítő, új álláshoz jutásukat segítő intézkedéseket kipróbáljunk a kormányból.

A minden eddiginél, és az előre számíthatónál is nehezebb körülmények bátor kiállást igényeltek mindannyiunktól. A közszolgálatot ért méltatlan támadások, becsmérlések határozott visszautasítása, és a program szellemiségét követő kezdeményező készség jellemezte az MKKSZ tevékenységét a VII. kongresszus óta eltelt négy év folyamán.

Az új viszonyok kényszere felerősítette a kompromisszumok igényét, annak tudomásul vételét, hogy több kormányzati vagy munkahelyi döntés esetében csak a kárenyhítés elérésének volt realitása. A szakszervezeti tagság szempontjából azonban ez – megérthetően – nem volt elégséges. Többek – elsősorban a bajbajutottak, az elbocsátottak – kilépéssel „büntették” a szakszervezetet. A tagságot nem vállaló, de az érdekképviselői munka eredményeiből a szakszervezeti tagsággal azonosan részesülni kívánó potyautasok viszont igazolva látták kívülállásukat. Ez a körülmény tovább nehezítette az érdekképviselői fellépéseket, azok erejét, hatásosságát országosan, de elsősorban a munkahelyeken.

Ilyen körülmények között a program végrehajtásáról és az MKKSZ négyéves tevékenységéről szóló

beszámolóknak elsősorban azt kell vizsgálnia, megtett-e szakszervezetünk minden tőle telhető és elvárható a tagság érdekeinek határozott képviseléseért, megszólalt-e vagy meghunyászkodott-e, amikor méltatlan támadások érték, kedvezőtlen kormányzati intézkedésekkel sújtották a közszolgálatot és az ott dolgozókat.

A beszámolási időszak négy évét meghatározóan az jellemezte, hogy – az érdekképviseleti mun-

ka, az érdekegyeztetés feltételeinek jelentős romlása ellenére – az MKKSZ ragaszkodott tevékenységének, magatartásának ciklusokon átívelő alapértékeihez. A kísértések ellenére sem adtuk fel a pártsemlegesség, a megállapodásokra törekvés, a szociális partnerséghez ragaszkodás elvét, a közszolgálatban dolgozók érdekeit sértő kormányzati intézkedések, megnyilatkozások elleni határozott és nyílt fellépést.

I.

Európai Unió: remények és illúziók

1. Magyarország felvétele az Európai Unióba csak néhány nappal előzte meg az MKKSZ VII. kongresszusát. Szakszervezetünk mind a felvétel előtt, mind utána – a beszámolási időszakban – sokat tett azért, hogy tagjaink és az érdekkörünkbe tartozó munkavállalók megismerjék az EU működésének elveit, s azt, miért érdeke Magyarországnak a csatlakozás. A VII. kongresszuson elfogadott programba is bele foglaltuk annak fontosságát, hogy „szakszervezeti tisztségviselőink naprakészek legyenek, ha nem is minden területen, de azokon mindenképpen, amelyek a munka világát érintik, illetve a munkavállalók érdekeit szolgálják.” Ezért 2005 első felében szakmai konferencia sorozatot szenteltünk az EU-s kihívások közszolgálatot érintő témaköreinek részletes kifejtésére. A megyei önkormányzatokkal, közigazgatási hivatalokkal és más közigazgatási szervekkel együttműködve szervezett előadásokon közel kétezer szakember vett részt. Ez a vállalkozásunk figyelmet keltett nemcsak itthon, hanem az Európai Unió illetékesei körében is.

2. Négy év tapasztalatai alapján ma már egyértelműen megállapítható: az ország lakosságával együtt mi magunk is **eltúlzott várakozásokkal, a**

reálisnál többet remélve tekintettünk az EU-tagság előnyeire, s az indokoltnál és a szükségesnél kevesebbet beszéltünk a tagságból adódó kötelezettségekről, az emberek és áruk szabad mozgásával járó előnyök mellett a felszínre került konfliktusokról. (Például az ide beözönlő uniós áruk hatásáról a magyar foglalkoztatási viszonyokra.)

A túlzott várakozások munkáltak bennünk, amikor programunkban megfogalmaztuk, hogy „*az EU egy újabb lehetőség, ahol a munkavállalói jogokat érvényesíteni lehet.*” Arra számítottunk, hogy ha megvan az Európai Unió jogharmonizáció, akkor előbb-utóbb be kell következnie a bérharmonizációnak is. Az volt a meggyőződésünk és a reményünk, hogy jelentős bérlemaradásunk viszonylag rövid időn belül megszűnik, és Magyarország is felzárkózik legalább az uniós átlagkeresetek alsó szintjére. A magyar gazdaság előző ciklusbeli teljesítményének trendje alapján ez nem látszott irreálisnak. Az MKKSZ VII. kongresszusát követően azonban azzal kellett szembesülnünk, hogy a kormányzati „reformok” és a konvergencia program teljesítésének szigorú brüsszeli követelménye illuzórikussá tette sok reményünket.

II.

Küzdelem a közszolgálat leértékelése, az átgondolatlan átszervezések ellen

1. A beszámolási időszak egészét jellemezte a **közszolgálat, mindenekelőtt a közigazgatás elleni durva támadássorozat.** A tőkés vállalkozók érdekképviselői indították a később bekövetkező kormányzati lépések „nehéztüzérségi” előkészítését. A gazdasági lobbival a kormánytól folyamatosan követelte a többszáz ezer fős létszámcsökkentést. A kormány nem hátrólódott el ezektől az irreális igényektől, sőt, kisvártatva egyes kormánytagok indítottak – a médiában

teret és kellő figyelmet kapott – keresztes hadjáratot a közszolgálat, kiváltképpen pedig a közigazgatás ellen. A hangadók azt sulykolták a közvéleménynek, hogy az államigazgatás alacsony hatékonysággal működik, nem szolgáltatásorientált, a versenyszféra kemény munkafeltételeinek, munkakultúrájának, rugalmasságának nyoma sincs a magyar közigazgatásban, nincs igazi teljesítménymotiváció, az ügyeket nem elintézik, hanem csak intézgetik a közszolgálat.

Ezzel összhangban erősödött fel a köztisztviselői életpálya modell alapjául szolgáló, a Ktv-ben alanyi jogi alapokon álló ún. automatizmusok (előremenetel, illetményrendszer elemei, szociális, béren kívüli juttatások) kritikája és a „privilegiumok”, valamint más „feudális előjogokra” emlékeztető bebetonozott szabályok elleni nyílt fellépés.

Az MKKSZ vezető tisztségviselői – a média nyilvánosságát felhasználva, és a különböző fórumokon, testületi üléseken – rendre határozottan visszautasították a sértő, becsmérlő nyilatkozatokat, állásfoglalásokat, bárkitől származtak is azok. (Lásd a Tények, események az MKKSZ VII. és VIII. kongresszusa közötti négy évben c. mellékletet, valamint az MKKSZ a médiában 2004-2008 c. összeállítást.) Fellépéseink némileg mérsékeltek ugyan a közszolgálatot és a közigazgatást ért támadások hangnemét, de a kormányzat illetékesei a visszautasító szakszervezeti nyilatkozatok, állásfoglalások ellenére sem mondtak le a közszolgálat, és az ott dolgozók számára hátrányos változtatások bevezetéséről.

2. A közszolgálat korszerűsítésére, a reformlépések előkészítésére hivatkozó, de valójában pénzkivonási szándékú kormányzati lépések nyilvánosságra kerülése, vagy kiszivárogtatása alkalmával az MKKSZ nagyon konzervensen képviselte azt az álláspontját, hogy támogat minden olyan változtatást, amely javítja a közigazgatás működését, előnyös az ügyfelek számára, de elutasít minden olyan reformnak álcázott lépést, amely költségvetési szempontokra hivatkozva az olcsó állam demagóg jelszavával vezet félre a közvéleményt.

Eredménynek tartjuk, hogy következetes harcunkat egy igen fontos területen siker koronázta: a kormány szakmai érveink hatására elállt az egységes közszolgálati törvény megalkotásától. Ma is az az álláspontunk, hogy az minden közszolgálati munkavállalónak hátrányos lett volna. Nem egyszerűen a konfrontációs szándék vezérelte fenntartásainkat, hanem annak - a tudomány és a jogalkotás szaktekintélyei által érvelésekkel alátámasztott - sokoldalú bizonyítása, hogy az integrált szabályozás koncepcionálisan megalapozatlan, személyzetpolitikai és szakmai nézőpontból egyaránt megkérdőjelezhető, kodifikációs szempontból pedig alapjaiban kritizálható

A közigazgatás karcsúsítását, a feladatok közsférán kívülre szervezését sem hagyta szó nélkül az MKKSZ. Szakszervezetünk azt a határozott álláspontot képviselte, hogy a közigazgatás átalakításának akkor van értelme, ha nem cél, hanem következmény a kevesebb közszolgálati munkahely.

Szakszervezetünk 2007 őszén eredményesen lépett fel a kormány azon terve ellen, mely révén alaposan megváltoztatták volna a közszolgálati jogviszonyban foglalkoztatottak illetmény-előmeneteli rendszerét, anélkül, hogy kikérték volna a véleményünket. Határozott fellépésünkre a kormány a be-terjesztett törvénymódosítást visszavonta. Többször tárgyaltunk a munkaköralapú illetményrendszer (MÉR) fokozatos bevezetésének feltételeiről. Álláspontunk szerint a munkakörök értékelésére alapozott illetményrendszerre történő átállás, valamint a teljesítményértékelés rendszerét korrigáló kormányrendelet módosítás egyaránt a Ktv. érdemeiken alapuló, karrierelvű koncepcióját töri meg.

III.

Foglalkoztatás – gyötrelmekkel

1. Az MKKSZ a beszámolási időszakban megkülönböztetett figyelmet fordított a közszolgálat foglalkoztatási viszonyaival. A szakszervezet vezetői az érdekképviseleti tárgyalásokon, a sajtónyilatkozatokban minden alkalmat megragadva utasították vissza azt a hamis kormányzati érvet, hogy a közszolgálat több területén, de elsősorban a közigazgatásban túlfoglalkoztatás van. Cáfolták, hogy a kisebb létszám jelentené az államigazgatás, s benne a közigazgatás korszerűsítését. Kifogásolták, hogy a reform kezdő lépéseinek feltüntetett – erőltetett ütemű és kifogásolható módon intézett – létszámcsökkentéseket domináns módon az államháztartás egyensúlyát rövidtávon javító teendőknek rendelte alá a kormány.

Szakszervezetünk nyilatkozatokban, állásfoglalásokban emlékeztetett arra, hogy a közszolgálatból kiszervezett részterületek működtetése nem kevesebb,

hanem a korábbinál több kiadással jár az államkasszában, s a szolgáltatások minősége az esetek túlnyomó részében semmivel sem javult, nem lett sem gyorsabb, sem egyszerűbb, sem korszerűbb. Esetekkel, tényekkel bizonyítottuk, hogy a létszámcsökkentésre, az állami feladatok egy részének a munka elvégzéséhez szükséges anyagi források nélküli átpasszolására épített „reformok” álságosak, megvalósíthatatlanok. Az ellen pedig jogosan tiltakozunk, hogy kisebb munkaszervezetekben, lecsökkentett létszámokkal, tehát jellemzően kisebb munkakapacitással is elérhető a több és színvonalasabb közhivatali munka.

Cáfoltuk azt a hamis hiedelmet is, hogy a korszerűbb ügyviteltechnika, a számítógép megjelenése csökkenti a közigazgatás létszámigényét. Hosszú éveknek kell eltelniük ahhoz, hogy az ügyfél is foga-

dóképes legyen a korszerű technikával végzett, elektronikus ügyintézésre.

A ciklus második évétől fokozatosan felerősödtek azok a kormányzati változtatási szándékok, amelyek egyre gyakrabban érintették az Mt., Kjt., és Ktv. különböző paragrafusait. A módosítások általában a munkavállalók jogainak, érdekérvényesítési esélyeinek csorbítására, az érdekképviselők mellőzésére irányultak. A Ktv. esetében a több kisebb módosítás együttes eredményeként kerültek a törvénybe és a végrehajtási szabályokba a joggyakorlatot hátrányosan befolyásoló, vagy munkáltatói jogosítványokat kiterjesztő, felerősítő rendelkezések (pl.: a létszámcsökkentés elrendelhetőségét intézményvezetői szintre decentralizálták).

2. A létszámcsökkentés ügyében a kormány elkötelezte magát a gazdasági lobbinak, érveink lepergtek az ügyben meghatározó kormányzati intézkedésekről. Ezért az MKKSZ – **kármentésként** – arra törekedett, hogy az elbocsátottak minél több támogatást, szervezett lehetőséget kapjanak a munkaerőpiacra történő visszakerülésükhöz, vagy anyagi gondjaik enyhítésére az új munkahely megtalálásáig.

A kormány képviselőivel folytatott tárgyalásokon született egyezséget megállapodásba foglalva hoztuk nyilvánosságra. Sajnálatos, hogy az új munkahely megszerzését segítő kormányakciók egyike-másika nem bizonyult vonzónak, érdemi eredményre vezetőnek.

IV.

Bérlpolitikai küzdelmek

1. A beszámolási időszak másik fájdalmas ügye a közszolgálat bérvizonyainak alakulása. Négy évre szóló programunkat 2004-ben még abban a reményben foglalmaztuk meg, és fogadtuk el, hogy ha a szükségesnél mérsékeltebb ütemben is, de folytatódhat a közszféra bérfelzárkóztatása legalább az EU bérátlagainak alsó szintjéig. Szomorúan szembesültünk a ténnyel, hogy nemcsak a felzárkóztatás folytatása lehetetlen, de még a keresetek reálértékének megőrzését is csak példátlanul kemény bértárgyalások árán lehet elérni. Ez jellemezte 2005-ben az őszi bértárgyalást. 2006-ban a kormány csak szeptembertől akarta 4,5 %-kal emelni a bruttó bért a közszférában, de sikerült elérni, hogy az emelés már április 1-től megvalósuljon.

2. Az MKKSZ – az érdekegyeztetés szakszervezeti oldalának álláspontjával egyezően – nem fogadta el a 2006. év nyarán elkészült konvergencia program munkavállalókat aránytalanul sújtó intézkedéseit. Határozottan tiltakoztunk a bérek 2007. és 2008. évi befagyasztása ellen. Nyilvánosan foglaltunk állást: ez indokolatlan és hibás kormányzati lépés volt. Megváltoztatását követelő álláspontunkat a kormányzati oldal az érdekegyeztető tárgyalásokon nem fogadta el. Ezért alakítottuk meg 2006 őszén – a közszféra más szakszervezeteivel együtt – az országos és egységes közszolgálati sztrájkbizottságot. Ezzel tudtuk a kormányt további tárgyalásokra kényszeríteni.

A sztrájkbizottság és a kormány képviselőinek hosszú és igen kemény – olykor feszült – tárgyalásain világossá vált: a kormány – az EU-pénzek lehívásának kockáztatása és nemzetközi pénzügyi megítélésünk drasztikus romlásának veszélye miatt - nem engedhet a konvergencia programban vállalt köte-

lezettségeiből. A sztrájkra szólító felhívás közzétételét követő megbeszéléseken egy **kármentő megoldást** mégis sikerült kipróbálni a kormányból: a 13. havi fizetés felének előre hozása nem sértette a konvergencia programot, ugyanakkor némileg enyhítette az infláció okozta 2007-es bérveszteségeket.

3. A 2007. februári és decemberi **megállapodások igen eredményesek** voltak, hiszen a kiinduló pont a nulla emelés volt a 2007-es és a 2008-as évre. A megvalósítás kissé bonyolult, nem könnyen érthető, ezért ezt sokkal jobban kell propagálnunk!

Az eredmények a következők: **1.** A kormány vállalta, hogy a 2007. január 16-án kifizetett egy havi külön juttatást kiegészítve júniustól havi bontásban biztosítja a 2008. januárjában esedékes 13. havi illetmény 50 %-át. **2.** 2008. január 16-án kifizeti az esedékes juttatás másik 50 %-át, illetve a 2008. évre járó 13. havi juttatást az év végéig havi bontásban. **3.** 2009. februárjában a konvergencia program teljesítése esetén keresetkiegészítésként félhavi illetményt biztosít, továbbá decemberben a közszféra dolgozói megkapják az arra az évre járó 13. havi külön juttatást. **Összegezve mondhatjuk azt is, hogy a 2007-2008-2009-ben a 13. havi juttatás 1,5-1,5 havi illetménnyel lett egyenlő.** **4.** Nemcsak, hogy sikerült megőrizni a 13. havi juttatást, elértük azt is, hogy a kifizetés régi rendje visszaálljon. Ez értékelhető ügyis, hogy éppen a legnehezebb években szereztük vissza kamatostól a 2004-ben elvett juttatást. **5.** Komoly eredmény, hogy 2008-ban a köztisztviselői illetményalap 5 %-kal 38.650 Ft-ra emelkedett, és 5 %-kal emelkedtek a közalkalmazotti illetménytábla bértételei. **6.** A megállapodásban azt is rögzítettük, hogy 2009. januárjától a köztisztviselői illetményalap,

és a közalkalmazotti bértételek minimum 4 %-kal emelkednek.

Az ismertített eredmények révén 2007-ben méréselődött a közszerférában dolgozók reálkereset csökkenése, és a 10 %-os bővös határ alatt maradt. 2008-ban előreláthatólag 1-2 %-os emelkedés várható,

és remélhetőleg ez a tendencia érvényesül a három év átlagában is.

A sztrájkmegállapodás kommunikációja viszont – a kormány részéről a konvergencia program felpuhításának vádját kivédendő – sajnos nem volt megfelelő.

V.

Tagszervezés – erő - érdekérvényesítő képesség

1. Az az alapvető célkitűzésünk, hogy a **szervezeti háttér erősítése** érdekében növelni kell a taglétszámunkat, a beszámolási ciklus alatt nemhogy nem teljesült, de az ellenkezőjére fordult, tagságunk jelentős számban csökkent. Ennek jól körülhatárolható külső és belső okai vannak:

- a kormány immár több éve tartó demagóg és populistá propaganda hadjárata a közszolgálat egésze, és megkülönböztetetten a köztisztviselők ellen;
- egyes munkáltatók szakszervezet ellenes magatartása megerősödött, amely nem függetleníthető el az érdekegyeztetést formálisan működtető kormányzati tevékenységtől;
- az utóbbi évek létszámleépítései a szakszervezeti tagokat is jelentős számban érintették;
- a potyautas szemlélet megerősödése, miután a szakszervezet által elért eredményeknek mindenki a haszonélvezője;
- a jelentős létszámcsökkentés ellensúlyozására mi magunk sem rendelkezünk megfelelő stratégiával;
- a szakszervezet vonzóbbá tétele érdekében végzett munka – az új üdülési lehetőségek, a MAKASZ kártya, mint tagsági igazolvány – még nem hozták meg az eredményeket.

A potyautasok számának az utóbbi négy évben tapasztalt emelkedése érthetően irritálja a szakszervezeti érdekképviseleti munkát finanszírozó tagságot. A potyautasság nemcsak igazságtalan magatartás, hanem rombolja a szakszervezetek létének egyik értelmét, a szolidaritás elvének érvényre juttatását. Álságos szolidaritás az, amelyben a munkavállalói érdekképviseletek (a szakszervezetek) fenntartásának költségeit vállalók – az alkalmazottak egyharmada – szolidárisak az ilyen terheket nem vállaló kétharmaddal.

Az MKKSZ választott országos testületei, vezető tisztviselők a beszámolási időszakban a szolidaritás elvét is követve utasították el a „béremelést létszámért” törekvéseket, amelyekre példák és kísérletek voltak nemcsak kormányzati, hanem munkahelyi szinten is. Szakszervezetünk kezdeményezte és érte el az állami kezességvállalás kiterjesztését a közal-

kalmazotti lakásvásárlásra. Több fórumon, és sajtónyilatkozatban visszatérően követelte: a közalkalmazottak is kapjanak a köztisztviselőkéhez hasonló ruházati költségtérítést.

2. A tagságot vonzó szakszervezeti erő, az érdekérvényesítő képesség alapvetően **a munkahelyi szervezetek működési feltételeinek** függvénye. Az MKKSZ vezető tisztviselők a beszámolási időszakban számtalanszor kiálltak a munkahelyi érdekképviseletek normális működési lehetőségeinek biztosításáért. Több alkalommal követelték a kormánytól: ne maradjon szótlán, lépjen fel, ha közszolgálati munkahelyeken egyes főnökök nem akarnak tudomást venni a szakszervezetekről, és nemegyszer nyíltan, de leginkább burkoltan korlátozzák a törvényes érdekképviseleti jogok érvényesítését, a szakszervezeti tisztviselők tevékenységét. (Fájdalom, ezekre az észrevételekre általában nem érkezett válasz, vagy abban a ritka esetben, amikor igen, akkor a konkrét eset névvel, címmel, időponttal megjelölését kérték, amit viszont a munkahelyeken nem vállalt senki...)

A legkisebb létszámú munkahelyeken az érdekvédelem ellátását segítő kedvező lépésnek tekinthetjük az **Önkormányzati OSZT** megalakulását is. Az OSZT-n kívül a megyei titkároknak van elsősorban arra lehetőségük, hogy a kis tagszervezetek érdekvédelmi képessége erősödjön. Az érdekvédelem ellátására és az érdekképviselet javítására – helyzetükből adódóan – az OSZT-knek volt több lehetőségük. A megyei középírányítás ezzel a szereppel változó hatékonysággal tudott élni.

3. Az érdekérvényesítő képesség **a szakszervezeti tisztviselők felkészültségén, tájékozottságán** is múlik. Az MKKSZ a beszámolási időszak minden évében – az OSZT-k, és a megyei szervezetek szervezésében és bonyolításában – rendezett kétháromnapos felkészítő tanfolyamokat munkahelyi, vagy szakmai szintű tisztviselőknek. A képzések keretében évente több száz tisztviselő szerzett naprakész ismereteket fontos új rendelkezésekről, jogszabályokról, az érdekvédelmi, érdekképviseleti munka aktuális feladatairól. Az előadók rendszerint a téma legjobb hazai szakértői voltak.

4. Az **információ áramlás** gyorsaságának és minden taghoz eljutásának kiemelt jelentősége van a tagság **tájékoztatásában** és a tagok esetleges mozgósításában (pl.: a sztrájkbizottság megalakítása, gyors és értékelhető felmérés a sztrájkot előzetesen vállalókról). Ennek leghatékonyabb eszköze az internet, amely a többség számára már hozzáférhető. Az **MKKSZ honlapja** a korábbi évekhez képest ugyan fejlődött, de sok tekintetben nemhogy nem naprakész, hanem több éves lemaradások is vannak az egyes almenű pontok tekintetében. Lényeges, hogy hozzáférhető lett a honlapról az **MKKSZ Hírlevele** is, amelynek teljes, vagy részbeni kiváltása a papír alapról jelentős költségcsökkentő tényező lehet.

A **tájékoztatói, informálódási lehetőségek** bővülése ellenére az sem tagadható, hogy a tagság még mindig alulinformált. A tájékoztatások a tisztségviselőktől nem minden esetben és általában nem elég gyorsan jutnak el a tagsághoz. Ebben a négyéves ciklusban az országos politikai napilapok, rádió és TV műsorok viszonylag gyakran szólaltatták meg az MKKSZ vezető tisztségviselőit. (Lásd az MKKSZ a médiában 2004-2008 c. mellékletet.) Gyengesége volt viszont ennek a periódusnak, hogy nem elég rendszeresen jelent meg szakszervezetünk érdekképviselési munkája a megyei, városi lapokban, a helyi rádió és TV műsorokban.

VI.

Érdekegyeztetés, partnerség, szövetség

1. Az MKKSZ aktívan, kezdeményező módon vett részt az országos, az ágazati és a helyi **érdekegyeztetés** fórumainak munkájában. A közigazgatás alapvető érdekegyeztető intézményeiben (OKÉT, KÉT, ÖÖKÉT, KOMT) az MKKSZ meghatározó szerepet töltött be a munkavállalói oldal képviselésében. Az érdekegyeztető fórumokat aktívan felhasználtuk arra, hogy kiálljunk a köztisztviselők, közalkalmazottak, a közigazgatásban dolgozók érdekei mellett. Számos esetben jeleztük, hogy a szakmai anyagokat – jogszertő módon – a tárgyalások előtt órákkal kapjuk meg, ami igen megnehezíti a felkészülést, és lehetetlenné teszi a testületi álláspont kialakítását.

A kormány nemegyszer kerülte a hivatalos érdekegyeztetés fórumait. Ez történt 2006. augusztusában is, amikor a sajtóban üzengetett a közszolgálati reform keretében megszüntetendő juttatásokról, például a 13. havi külön juttatásról, a nyelvpótlékról, a gépkocsi vezetői pótlékról, az 50 százalékos utazási kedvezmény megvonásáról. A sürgetésünkre 2006. szeptemberben összehívott KÉT-ÖÖKÉT ülés az érdekegyeztetés mélypontja volt, ahol a kormány látszategyeztetés keretében az említett kérdésekről csak tájékoztatót tartott a szociális partnereknek. 2007 őszén viszont igen eredményes tárgyalás zajlott le a kormánnyal a KÉT-ÖÖKÉT, illetve az OKÉT fórumain a közszféra 2008. évi keresetével kapcsolatban.

Váratlanul ért bennünket, hogy 2005-ben a Legfelsőbb Bíróság semmisnek ítélte azt a megállapodást, amelyet a közigazgatásban működő szakszervezetek kötöttek a kormánnyal a KÉT-ben a csaknem hétezer köztisztviselő elbocsátását 2003-ban előíró kormánydöntés humánus végrehajtásáról. A döntés indoka: a Ktv. nem ad lehetőséget ilyen megállapodás kötésére a KÉT-nek. Mindez azonban nem

akadályozott meg minket abban, hogy ne törekedjünk az ehhez hasonló megállapodásokra, mint amilyenre sor is került 2006 nyarán a közigazgatási létszámcsökkentés végrehajtásának feltételeiről, az elbocsátások kedvezőtlen hatásainak lehetséges mérsékléséről. Ez akkor csak a központi szférára vonatkozó megállapodás volt, amelyet egy újabb megállapodással 2007 tavaszán sikerült kiterjeszteni a teljes közszférára.

2. **Együtműködésünk a kormányzati szervezetekkel** a beszámolási időszakban hozzájárult az érdekképviselési munka feltételeinek javításához. Ez annál is inkább fontos, hiszen a mindenkori kormány a közszolgálat tényleges munkáltatója. Éppen ezért gyakran bíráltuk a kormány kiszámíthatatlan és elfogadhatatlan intézkedéseit, különösen a létszámcsökkentéssel, az átszervezésekkel és a bérpolitikával kapcsolatban. Néhány esetben – a 13. havi juttatás 2004. évi elmaradása, a 65. éven felüliek közszolgálati jogviszonyának tervezett megszüntetése, a diploma elfogadásának megváltoztatása a Ktv-ben – a kormány intézkedései miatt az Alkotmánybírósághoz fordultunk.

Kedvezően befolyásolta az alapszervezetek és az OSZT-k munkáját, hogy számos megállapodást kötöttünk a különböző minisztériumokkal. Ez a fajta együttműködés jól segíti az ágazati érdekegyeztetéseket.

3. A pártpolitikát illetően továbbra is tartottuk magunkat **pártsemlegességünkhöz**. Ennek megfelelően sem a parlamenti, sem az önkormányzati választásokon nem támogattunk jelöltek, nem kötöttünk együttműködési megállapodásokat. Az élet igazolta, hogy helyes ez a rendszerváltás óta követett gyakorlat. Éppen ezért tartjuk ma is azt az álláspontunkat, hogy a miniszter vagy a polgármester tevő-

kenységét közvetlenül segítő politikai munkatárnak nem közszolgálati jogviszonyban, hanem határozott idejű munkajogviszonyban kellene ellátnia sajátos feladatát. Tiltakoztunk az ellen is - mert ellenkezik a köztisztviselők pártpolitikai semlegességének elvével -, hogy a politikai főtanácsadói, tanácsadói munkakört betöltők párttisztiséget is viselhetnének.

4. Az MKKSZ aktívan vett részt konföderációnk, a **Szakszervezetek Együtműködési Fóruma** (SZE)F) tevékenységében. Szakszervezetünk számos tisztviselője a SZE képviselőjeként van jelen az országos érdekegyeztetés különböző testületeiben, szakértői bizottságaiban. 2005-ben a SZE Szövetségi Tanácsának vendége volt a miniszterelnök, akinél eredményt értünk el a 65 éven felüliek közszolgálati jogviszonyának tervezett megszüntetésével kapcsolatban. Követelésünk nyomán a kormány kezdeményezte az átgondolatlan parlamenti döntés visszavonását. A SZE keretén belül 2006-2007-ben kiemelkedő együttműködés zajlott az Egységes Közszolgálati Sztrájkbizottságon belüli munkában, amelynek révén a közszféra számára kedvező megállapodás született. Aktívan részt vettünk a SZE IV. kongresszusának szervezési és tartalmi munkájában.

Az **összefogást** szolgálta jó néhány közös fellépés a SZE tagszervezeteivel, és más konföderációkkal. 2005-ben a közszolgálat húsz szakszervezete és két szakmai szövetség közösen írt levelet a miniszterelnöknek, melyben bíráltuk az egységes közszolgálati törvény koncepcióját és a döntés-előkészítés módját. A többszöri együttes tiltakozás és a folyamatos szakmai kritika eredményeként 2006-ban a kormány végül elállt a törvény betervezésétől.

2006 júliusában a hat szakszervezeti konföderáció a fővárosban demonstrációt szervezett a meg-

szorító intézkedések ellen. A megmozdulásnak az alacsony létszámú részvétel miatt nem volt átütő sikere. A SZE-ÉSzt Unió tiltakozó nagygyűlést tartott 2007 decemberében Budapesten a társadalombiztosítási rendszer átalakításával kapcsolatban, amelyen szintén képviseltük magunkat.

5. **Együtműködünk** mindazon szakmai és társadalmi szervezetekkel, amelyek készek voltak támogatni a köztisztviselők és a közalkalmazottak érdekvédelmét. Az MKKSZ és a Közszolgálati Szakszervezetek Szövetsége (KSZSZ) a Magyar Közigazgatási Karral együtt 2005-ben szakmai-érdekvédelmi tanácskozásra hívta a gazdasági minisztert, aki több nyilatkozatában is kritikai élel minősítette a közigazgatás teljesítményét. A miniszter itt elismerte, hogy nincs elég pénz a közigazgatás hatékony működtetésére. 2006-ban a KSZSZ-szel, valamint a Belügyi és Rendvédelmi Dolgozók Szakszervezetével (BRDSZ) szenvedélyes hangulatú érdekvédelmi tanácskozást tartottunk a várható drasztikus közigazgatási létszámcsökkentéssel kapcsolatban. Állásfoglalásban követeltük, hogy szülessen megállapodás az érdekképviselők és kormány között az elbocsátás módjáról, az állásukat elvesztők munkaerőpiacra való visszasegítéséről. 2007 őszén a KÉT-ÖÖKÉT keretén belül az MKKSZ, mint a munkavállalói oldal meghatározó szervezete az országos önkormányzati érdekszövetségek képviselőivel együtt készített állásfoglalást a közszolgálati rendszer továbbfejlesztését érintő törvényjavaslatok tárgyában, bírálva a Ktv. illetmény- és előmeneteli rendszerének tervezett megváltoztatását. A kormány elismerte igazunkat, és a 2008-as költségvetési törvényjavaslatba bújtatott Ktv. módosítás paragrafusait törölték a költségvetési törvény tervezetéből.

VII.

Az MKKSZ a közszolgálat nyugdíjasaiért

1. A VII. kongresszuson elfogadott programnak megfelelően az MKKSZ a beszámolási időszakban is fontos feladatnak tartotta annak előmozdítását, hogy javuljon nyugdíjasaink életminősége és létbiztonsága. Szakszervezetünk szorgalmazta a nyugdíjak reálértékének emelését és azt, hogy mérséklődjenek a nyugdíjrendszerben lévő igazságtalanságok, folytatódjon a nyugdíjak felzárkóztatása. Helyi szervezeteink lehetőségeik szerint törekedtek nyugdíjas tagjaink sajátos érdekeinek feltárására, megjelentetésére és védelmére. Az ezzel kapcsolatos tevékenység irányítását szakszervezetünk Országos Nyugdíjas Tanácsa (OT) és annak Elnöksége program szerint következetesen végezte.

A felmérések szerint nyugdíjasaink közel 70 százaléka a nyugdíjátlag körüli jövedelemből, nehéz szociális körülmények között él. Az egyedül maradtak, az özvegyek, és a súlyos betegségben szenvedők megkülönböztetett figyelmet igényelnek, ezért az OT kiemelten foglalkozott helyzetük javításával. Más szervezetekkel, és szakértőkkel egyetemben jelentős szerepet vállaltunk a 2006-tól öt éven át tartó, nyolc lépésben történő nyugdíjfelzárkóztatási program előkészítésében, törvénybe iktatásában és a megvalósulás figyelemmel kísérésében.

Nyugdíjasaink érdekeinek érvényesítését segíti, hogy képviselőnk van az Idősügyi Tanácsban (a kormány javaslattevő, koordináló és véleményező tes-

tületében), továbbá az Idősbarát Önkormányzati Pályázat Bíráló Bizottságában. Más nyugdíjas szervezetekkel, például a SZEK Nyugdíjas Választmányával közösen a Nyugdíjasok Országos Képviseletének tagszervezeteként is védjük kortársaink érdekeit.

2. A beszámolási időszakában a nyugdíjasaink sajátos érdekeit, életminőségük javítását szolgáló célokat, feladatokat Országos Tanácsunk programjaiban jelenítettük meg. Együttes MKKSZ vezetői és OT elnökségi ülést tartottunk, ahol megjelöltük közös tennivalóinkat. Programjaink megvalósulásához megfelelő alapot szolgált, hogy évenként megrendeztük tisztségviselőink háromnapos továbbképzését, amelyek jól segítettek szakmai, érdekvédelmi ismereteik bővítését.

Az MKKSZ érdekeltségi körébe tartozó munkahelyek közül számos intézménynél működnek *nyugdíjas bizottságok*, segítik az érdekeltekkel történő rendszeres törődést. Sajnos, nem minden munkahelyen működnek e bizottságok, de előfordul az is, hogy

csak papíron léteznek. Általánosságban elmondható, hogy a Ktv. előírása szerint megbízott *nyugdíjas referensek* eredményesen dolgoznak, és többségük jó munkakapcsolatot alakított ki a helyi nyugdíjas szervezettel. A referensek közül többen az OT és elnökségének tagjai is, aktívan járulnak hozzá testületeink munkájához. Negatívumként rögzítjük, hogy a nyugdíjasokkal való foglalkozás a munkahelyek egy részénél az évente egyszer tartandó nyugdíjas találkozó szervezésére szorítkozik. Egyre több munkahelyről jelzik, hogy pénzügyi fedezet hiánya, illetve az aktív dolgozók nagy leterheltsége miatt az ilyen találkozók sorsa is bizonytalan lett.

3. Az elmúlt időszakban az OT nagy jelentőséget tulajdonított az eredményesen dolgozó tisztségviselőik megbecsülésének. Az ágazattal meglévő jó kapcsolatnak köszönhetően a Köztisztviselők Napja alkalmából az OT elnökségének javaslatára 25 nyugdíjas tisztségviselőnk részesült miniszteri kitüntetések különböző fokozataiban.

VIII.

Erő-akcióképesség

A beszámolási időszak eseményei igazolták, mennyire indokolt, és előrelátó döntés volt megteremteni az **elkülönített pénzügyi alapokat**, és komolyan venni a működtetésüket. Gond ugyan, hogy a három közül még egyik alap sem töltődött fel a szükségleteknek megfelelő mértékben, de máris fontos a szerepük szakszervezetünk tevékenységében.

1. A képzési alap léte jelentős hozzájárulás a szakszervezeti tisztségviselők rendszeres képzéséhez, érdekvédelmi, érdekképviseleti feladataik javuló színvonalon történő ellátásához.

2. A szociális alap évente sok nehéz helyzetű tagunk gondjait enyhítette. Bevált – noha nem teljes

mértékben érvényesült – az az elképzelés, hogy bizonyos szolidaritási funkciót is betöltve – elsősorban az olyan kis alapszervezeteknek nyújtson segítséget, amelyek nem tudják kigazdálkodni a jogos igények kielégítéséhez szükséges fedezetet. A szociális alapot működtető bizottság a beszámolási időszakban 11 alkalommal tartott ülést, 616 kérelmet bírált el és összesen 8.667.000 forint segély odaítéléséről döntött.

3. A sztrájkalap feltöltése a beszámolási időszakban rendben folytatódott. Az eddig összegyűlt összeg nem elsősorban a nagyságával, hanem a létevel szolgálja szakszervezetünk erejének demonstrálását.

IX.

Szakszervezeti szolgáltatások

A VII. kongresszuson elfogadott program tételében megfogalmazta azt az igényt, hogy a munkahelyi alapszervezetek számára szélesebb körű szolgáltatást, a tagságnak pedig magasabb színvonalú és több szolgáltatást nyújtsunk. Szakszervezetünk a beszámolási időszakban nagyot lépett előre szolgáltatásainak gyarapításában.

1. Jogsegélyszolgálatunk minőségileg továbbra is magas színvonalú volt. Megbízott ügyvédünk nagy hatékonysággal járt el bajba jutott tagjaink

peres ügyeiben, s kiemelkedő módon segítette szakszervezeti tisztségviselőink jogi ismereteinek bővítését. Az MKKSZ honlapjának a „Közszolgálati dolgozók kérdeznek, az MKKSZ válaszol” rováta is jól szolgálja tagságunk jogi természetű problémáinak megoldását, a peres ügyeikben történő eligazításukat.

2. Üdülési szolgáltatásaink megteremtésében jelentősen előre léptünk az elmúlt négy év folyamán. A négy hajdúszoboszlói apartman megnyitásával és

működtetésével, valamint más kedvezményes üdülési lehetőségek megszervezésével szakszervezetünk – szerény lehetőségeihez mérten - sokat tett tagságunk rekreációjáért.

3. 2006-ban bevezettük a **MAKASZ kedvezménykártyát**, amely egyben tagsági igazolványunk is. Ennek hasznossága még kevésbé ismert, felhasználása messze nem kielégítő

χ.

Az MKKSZ nemzetközi tevékenysége

1. Az MKKSZ a beszámolási időszakban lett a Független Szakszervezetek Európai Konföderációja (CESI) teljes jogú tagja. Eleget tettünk e tagságból eredő kötelezettségeinknek, képviselőink rendszeresen részt vettek a CESI testületeinek munkájában. A szakbizottságok tevékenységében való szélesebb körű részvételt kommunikációs nehézségek gátolták. A CESI által működtetett **Európai Akadémia** konferenciáin tisztségviselőink sok tapasztalatot szereztek.

2007-2008. évben intenzívebbé vált a kapcsolat CESI-vel, az „Európai szociális modell jövője” címmel közösen rendezünk egy szakmai-érdekvédelmi konferenciát, amely két fordulóban kerül lebonyolításra.

2. Külső megfigyelő tagként kapcsolatot tartunk az Európai Közszolgálati Szakszervezetek Szövetségével (EPSU). Együttműködésünk alapja és célja az **európai szintű közszolgálati szociális párbeszédben** való részvételi lehetőség. Az állami közigazgatási szervezet tekintetében ezt az EPSU és az EUROFEDOP biztosítja a Közszolgálati Szakszervezetek Szövetsége útján. A helyhatóságok szintjén a magyarországi szociális partnereket az MKKSZ és a HVDSZ 2000 szakszervezet képviselhetné. Az erre való felkészülés jegyében vettünk részt az európai önkormányzati szakszervezetek számára rendezett „Alpok-Adria” szemináriumon, amely igen értékes szakmai tapasztalatcserére és kapcsolatépítésre nyújtott alkalmat.

3. Ápoltuk kétoldalú kapcsolatainkat. A hagyományosan jó osztrák, német, lengyel, ukrán együttműködés mellett kapcsolatot létesítettünk albán, szerb, olasz és finn közszolgálati szakszervezetekkel. Magyarországi munkalátogatáson tanácskoztunk kínai szakszervezeti tisztségviselőkkal. Aktív résztvevői voltunk a „Közszolgálat Magyarországon és Európában” című SZEFE által rendezett konferenciának, és közreműködtünk az EUROFEDOP-KSZSZ szakmai tudományos tanácskozásán is.

4. Konföderációnk a SZEFE tagja az Európai Szakszervezeti Szövetségnek (ESZSZ), és a FERPA-nak, az ESZSZ nyugdíjas szervezetének. A SZEFE képviselőt delegált az Európai Gazdasági és Szociális Tanácsba (ECOSOC). Ezek a tagsági viszonyok és képviseltek – közvetetten – további kapcsolatépítést és az MKKSZ tagjai érdekeinek megjelenítését és védelmét jelentik nemzetközi szinten.

5. Az országos szintű nemzetközi kapcsolatokat jól egészítették ki az egyes OSZT-k és nagyobb alapszervezetek kétoldalú, részben határmenti kapcsolatait, szakmai tanulmányútjai.

A nemzetközi kapcsolatok tagság részről történő megítélése kedvezően változott. Általánosan elfogadottá vált annak szolidaritást erősítő értéke, az érdekvédelmi munka minden területén érvényesíthető szakmai, módszertani tapasztalatcsere kedvező hatása.

Összefoglalás

A VII. kongresszuson elfogadott program végrehajtásának áttekintése alapján megállapíthatjuk, hogy **az MKKSZ a beszámolási időszakban** a tőlünk független külső feltételek számunkra nagyon kedvezőtlen változása ellenére **következetes érdekvédelmi munkát végzett, amely sikeres volt:**

- szakszervezetünk – ha eredményességben nem is érte el a megelőző időszak szintjét – megőrizte aktivitását, kezdeményezőképességét;
- az MKKSZ megőrizte a magyar szakszervezeti mozgalomban kivívott rangját, tekintélyét;
- az érdekvédelem lehetőségeinek romlása miatti taglétszámapadás ellenére sem csökkent a tisztségviselők elkötelezettsége, a szak-

szervezeti mozgalomba vetett hite, és konfliktus vállalási képessége;

- annak ellenére, hogy szakszervezetünk érdekvédelmi munkájának országos és területi infrastrukturális és anyagi feltételei – a csekély javulás ellenére – még mindig nem a szükségletek szerintiek, a szervezeti működés rendben funkcionált.

A Magyar Köztisztviselők és Közalkalmazottak Szakszervezete Országos Választmánya köszönetet mond és őszinte nagyrabecsülését fejezi ki az

MKKSZ tagságának a szakszervezethez való hűségéért, az érdekképviselési harcban való aktív részvételért.

Az Országos Választmány elismerését fejezi ki és megköszöni a négy éven át végzett sikeres és eredményes munkát az MKKSZ valamennyi tisztségviselőjének, munkahelyi szervezetek aktivistáinak, a te-

rületi szervek és az országos szakmai szervezetek vezetőségének, társadalmi tisztségviselőknak.

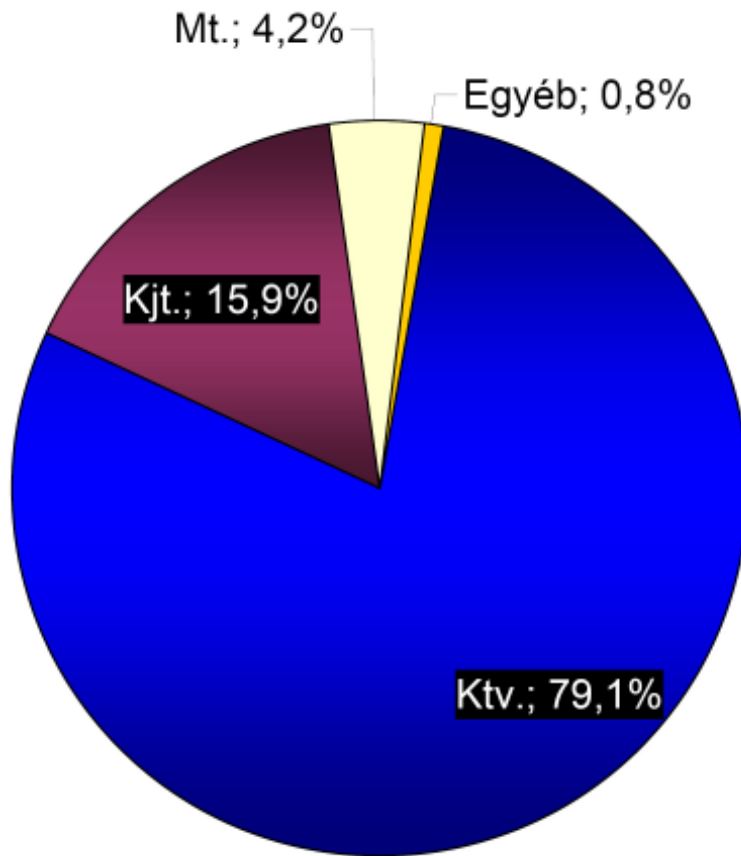
Budapest, 2008. április 10.

A MAGYAR KÖZTISZTVISELŐK ÉS KÖZALKALMAZOTTAK SZAKSZERVEZETÉNEK ORSZÁGOS VÁLASZTMÁNYA

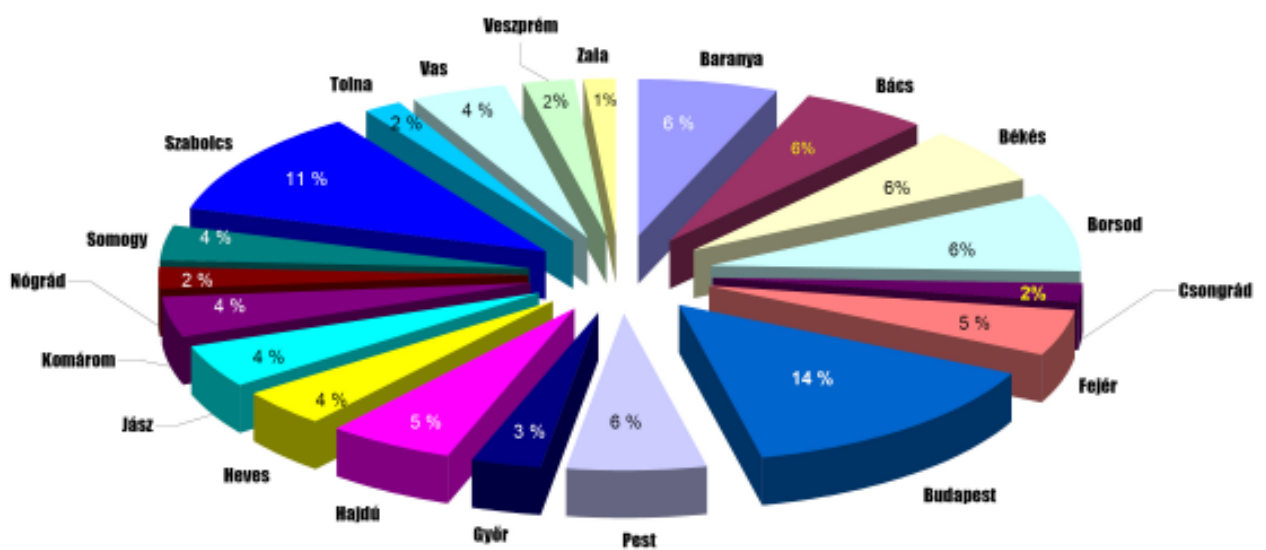

Az MKKSZ szervezettségi adatainak ábrázolása.

MKKSZ Összesített taglétszáma százalékos munkajogi megoszlás szerint
2008. január hó

Az MKKSZ taglétszáma megyénkénti bontásban
2008. január

Együttműködési Megállapodás 2004 évi megkötése a Közzolgálati Pénzügyi Ágazati Érdekegyeztető Tanács (KPÉT) létrehozására.

4

KONTROLL

EGYÜTTMŰKÖDÉSI MEGÁLLAPODÁS

A Magyar Köztársaság pénzügyminisztére és a közzolgálati, a hivatásos szolgálai, illetve közalkalmazotti jogviszonyban, és munkaviszonyban álló munkavállalók közösségét képviselő szervezetek:

a Pénzügyminisztériumi Szakszervezet, az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatali Dolgozók Szakszervezete (ADOSZT), a Vám- és Pénzügyőrség Független Szakszervezete (VPFSz), a Magyar Államkincstár, valamint a Kincstári Vagyoni Igazgatóság és Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete dolgozóit képviselő Magyar Köztisztviselők és Közalkalmazottak Szakszervezete (MKKSZ) (a továbbiakban együtt: a Felek)

abban a törekvésükben, hogy erősítsék meglévő együttműködési kapcsolatukat, figyelembe véve a megállapodásból adódó kölcsönös előnyöket, összhangban és érvényben lévő törvényekkel és rendelkezésekkel az alábbiakban állapodtak meg:

1. A Felek a jelen megállapodással létrehozzák a Közzolgálati Pénzügyi Ágazati Érdekegyeztető Tanácsot (KPÉT).

2. A Felek dolgozóinak anyagi, kereseti, szociális, kulturális, továbbá élet- és munkakörülményeit érintő, ágazati jelentőségű kérdésekben a pénzügyminiszter a KPÉT-vel egyeztet.

3. A Pénzügyminiszter feladat- és hatáskörében előkészített, általa kezdeményezett, ágazati szintű, illetve ágazati hatályú jogszabályok, miniszteri utasítások, irányelvek, tájékoztatók, tervezetének véleményezésébe a Pénzügyminisztérium az e Megállapodást aláíró szakszervezeteket és érdekképviseleti szervezeteket bevonja.

4. A Felek vállalják, hogy a konstruktív együttműködéshez, egyeztetéshez szükséges és elégséges információkat egymás részére kölcsönösen biztosítják.

5. A KPÉT fórumát a munkáltatói

és a munkavállalói tárgyalócsoportok alkotják, melyek önállóak, egymástól függetlenek és nyitottak, belső ügyrendjükről maguk döntenek.

6. A Felek kötelezik magukat, hogy az érdekegyeztető fórumokra – felhatalmazott – képviselőket, valamint szakértőket delegálnak és ezzel a fórum működőképességét folyamatosan biztosítják.

7. A KPÉT üléseit szükség szerint, de legalább 3 hónaponként (évente 4 alkalommal) tartja. A KPÉT összehívását bármelyik tárgyalócsoport vagy annak tagja kezdeményezheti, az ülés napirendjére bármelyik tárgyalócsoport vagy annak tagja javaslatot tehet. Ezen kezdeményezéseket a soron következő ülés elnöke útján kell előterjeszteni.

8. A Felek vállalják, hogy az érdekegyeztető fórumokon kialakított, és írásban rögzített konszenzusokat magukra nézve kötelezőnek tekintik, és megteszik a végrehajtáshoz szükséges – és a jogszabályokkal összhangban álló – intézkedéseket.

9. A KPÉT ülései általában nem nyilvánosak, de ettől eltérően a felek az ülést megelőzően megállapodhatnak.

10. Egyedi jellegű, egy intézményt érintő kérdésekben a KPÉT – Titkárságán keresztül – megvizsgálja a közreműködés lehetőségét.

11. A munkajogi-jogszabályok által nem rendezhető konfliktusok keze-

lésére a KPÉT jószolgálati tevékenységet lát el.

12. A Pénzügyminisztérium vállalja, hogy a KPÉT működési feltételeit, a titkársági feladatok ellátását a PM Pénzügyi, humánpolitikai és szakképzési főcsoportja útján biztosítja. A főcsoport a KPÉT üléseivel kapcsolatban keletkező anyagokat (meghívók, előterjesztések, emlékeztetők, magnófelvételek, stb.) a PM ügykezelésre vonatkozó rendelkezése szerint kezeli.

13. Jelen megállapodás aláírása napján lép hatályba.

Budapest, 2004. június 10.

Pénzügyminisztériumi
Szakszervezet
képviseletében
– dr. Kovári Gáborné

ADOSZT képviseletében
– Michalkó Péter elnök
VPFSz képviseletében
– Heles Károly elnök
MKKSZ képviseletében
– Fehér József főtákar

Magyar Államkincstári Dolgozók Országos
Szakmai Tanácsa képviseletében
Gozman Józsefné elnök

Kincstári Vagyoni Igazgatóság
Szakszervezeti Bizottsága képviseletében
Pető Lászlóné titkár